

meget om det, men at det var folkeligt, tror jeg er det sidste, man skulde sige om det, thi var der noget, der vilde komme Befolkningen som noget ganske fremmedartet, som noget nyt, som noget, den ikke forstod, var det netop det Forslag. Det var saa ufolkeligt, som noget vel kunde være, hvorimod det Forslag, der her foreligger, som i saa høj Grad knytter sig og slutter sig til det bestaaende og hjemmenvante, vil af Befolkningen føles som et virkelig folkeligt Fremskridt.

Der findes heller ikke noget andet Land, hvor man har lagt an paa det, som det ærede Medlem jo vedkender sig, at han vil have, der skal lægges an paa, at faa Parti- eller Klassenævninger. Der er jo meget store Variationer i den Maade, hvorpaa Nævninger udtages i de forskellige Lande. Jeg skal ikke komme ind paa en Gennemgang af Enkelthederne for de forskellige Landes Vedkommende, men jeg skal tillade mig ligesom den ærede Ordfører at henvise til, hvorledes Forholdene ere i England, det Land, der er Nævningssystemets Vugge, og hvor man den Dag i Dag er tilfreds med Nævninger, og hvor man, saavidt mig bekendt, i alt Fald aldrig har stillet noget Forslag om, at Nævninger skulde udtages paa en anden Maade, end de nu udtages paa. De udtages, som den ærede Ordfører nævned, af en Mand, som kaldes Sheriffen. Denne Mand vælges af et Udvalg, bestaaende af to Ministre og en Række Dommere med Lord-Kansleren i Spidsen, som til det samlede Ministerium gør Indstilling om tre Mænd. Derefter gør det samlede Ministerium blandt disse tre Mænd Indstilling til Kongen angaaende den ene, som Ministeriet mener skal være Sherif i de forskellige Grevskaber. Det er altid en besiddende Mand. Det følger foruden af Udvælgelsesmaaden blandt andet deraf, at han ingen Lønning faar, men har ret betydelige Udgifter. Han har blandt andre Forretninger f. Eks. den, at naar Dommeren rejser rundt med de rejssende Domstole, følger han med Dommeren og giver store Middage for dem, og naar der tilfældigt i et Distrikt i en Retssession ingen kriminelle Sager er paa Listen, forærer han dem et Par hvide Handsker. Det koster Penge altsammen, og det er ikke blot Dommeren, der faar Middage, det er ogsaa alle Fredsdommerne i Distriktet og mange andre, saa det er en kostbar Historie. Jeg har en Gang set en saadan Sherif, og jeg tror ikke, det ærede Medlem, hvis han havde set ham, vilde falde paa, at det var en Under-

klassemand. Han kom i en stor Glaskaret med 4 Heste, 2 rødklædte Forløbere, en rødklædt Kusk med trekantet Hat paa Bukken og 2 rødklædte Tjenere bag paa Karet. Jeg spurgte mig for, hvor han skulde hen, og fik saa at vide, at han skulde hen og udtage Nævninger!

Det ærede Medlem udtalte, at Inkquisitionssystemet bevares i det foreliggende Lovforslag. Det er ikke rigtigt. Det ærede Medlem kan formelt sige det, men ikke med nogen virkelig Ret, thi alle de forskellige Garantier, der indeholdes i Lovforslaget, betegne jo i Virkeligheden en saa fuldstændig Forandring af vort nuværende System, at der slet ingen Sammenligning bliver mulig. Det ærede Medlem betegnede det nuværende Retssystem som noget ganske forskrækkeligt. Derefter lyder det meget mærkeligt, at det ærede Medlem alligevel hellere end at faa dette System afskaffet vil vente, Gud ved hvor længe, og finde sig i, at dette efter hans Mening saa forskrækkelige System bliver ved at virke og træde Menneskeskæbner under Fødder.

Det ærede Medlem var ogsaa meget harmfuld over, at Regeringens Ret til at nedsætte Kommissioner skulde vedblive. Han mente, at den Harme, der i sin Tid havde været over Kommissionerne, nu efterhaanden var uddød hos Venstre — det kunde for øvrigt ligge i den Maade, hvorpaa de vare blevne anvendte —, og at Venstre saa nu ret ligegyldigt og ligeglad paa den Ting. Men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i den Tid, jeg har været Minister, og hvor der Gang paa Gang dels paa mit eget Initiativ, dels paa Begæring af Befolkningen har været nedsat Kommissioner, har jeg Gang efter Gang maattet henvende mig til Finansudvalget og derigennem til dette høje Ting for paa Finansloven at faa den paagældende Konto forhøjet, fordi Pengene ikke kunde slaa til paa Grund af de store Udgifter, der havde været og vilde blive til saadanne Kommissioner, men der er aldrig nogen Socialdemokrat, hverken i Finansudvalget eller her i Salen, som da har staaet op og sagt: vi kunne ikke bevilge disse Penge, vi kunne ikke lide, at Ministeren nedsætter den Slags Kommissioner. Det er noget, der nu kommer frem for Anledningen, idet man tror, at man ved at drage Minder frem fra en Tid, der vist ligger en Snes Aar tilbage, vil kunne gøre dette Lovforslag upopulært og ilde set.

Det ærede Medlem undrede sig saa over den Side i det andet høje Ting, som